

ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ



Η δολοφονία των 3 αγωνιστριών αδερφών Μιραμπάλ, από το δικτατορικό καθεστώς Τροχίγιο της Δομινικανής Δημοκρατίας, στις 25 Νοέμβρη 1960, αποτέλεσε ορόσημο για την πάλη των γυναικών και καθιέρωσε την 25 Νοέμβρη ως μέρα ενάντια στην έμφυλη βία και καταπίεση.

Πάνω από μισό αιώνα αργότερα η πάλη των γυναικών και των ΛΟΑΤΚΙΑ ενάντια στην έμφυλη βία, τις γυναικοκτονίες και τις δολοφονικές επιθέσεις ενάντια σε όποιον άνθρωπο δεν συμμορφώνεται με τα κυρίαρχα πρότυπα παραμένει επίκαιρη. Διογκώνεται και παροξύνεται στα πλαίσια της γενικότερης βαρβαρότητας που επιφυλάσσει ο σύγχρονος καπιταλισμός και στο πεδίο των ανθρώπινων σχέσεων.

Σε παγκόσμιο επίπεδο οι γυναίκες έχουν δυσκολότερη πρόσβαση στην εκπαίδευση και την εργασία, τα ποσοστά ανεργίας είναι πολύ υψηλά, οι ελαστικές σχέσεις εργασίας και η μερική απασχόληση είναι εντονότερες ενώ είναι σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό ανασφάλιστες. Σύμφωνα με στοιχεία του ΟΗΕ, 1 στις 3 γυναίκες θα αντιμετωπίσει σωματική, σεξουαλική ή ψυχολογική βία κατά τη διάρκεια της ζωής της, ενώ 1 στις 5 θα πέσει θύμα βιασμού ή απόπειρας βιασμού. Επιπλέον, το 40% - 50% των γυναικών της ΕΕ θα βιώσει ανεπιθύμητη σεξουαλική επαφή ή σεξουαλική παρενόχληση στο χώρο εργασίας της. Στην Ελλάδα τα περιστατικά βιασμών υπολογίζονται στα 5.000 το χρόνο με ελάχιστα από αυτά να ακολουθούν την δικαστική οδό και ακόμη λιγότερα να δικαιώνονται. Η κατάσταση γίνεται ακόμη πιο τρομακτική αν προσθέσουμε και την παράνομη διακίνηση γυναικών με σκοπό τη σεξουαλική εκμετάλλευση.

Στα πλαίσια της κλιμάκωσης της επίθεσης της κυβέρνησης και των κατασταλτικών μηχανισμών του κράτους στα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες των εργαζομένων και της νεολαίας, ασκούνται, με ιδιαίτερο ζήλο και ένταση, σεξιστικές επιθέσεις και παρενοχλήσεις από τα «όργανα της τάξης» ενάντια σε αγωνίστριες του μαζικού κινήματος, ακόμη και σε γυναίκες που, σύμφωνα με την αστυνομία, είχαν την ατυχία να βρίσκονται στο «λάθος μέρος». Για τα δε ΛΟΑΤΚΙΑ άτομα σε αντίστοιχες περιπτώσεις οι συνθήκες είναι ακόμη πιο δύσκολες.

Παράλληλα, όποιος άνθρωπος δεν συμμορφώνεται με τα κυρίαρχα πρότυπα του φύλου συνεχίζει να βιώνει διακρίσεις λόγω σεξουαλικού προσανατολισμού, κινδυνεύει να δεχθεί εκφοβισμό, κινδυνεύει να αποκλειστεί από την εργασία και πολλές φορές βρίσκεται στο στόχαστρο ομοφοβικών φασιστικών επιθέσεων. Παράλληλα οι τρανσφοβικές επιθέσεις, ο κοινωνικός αποκλεισμός, η μη ορατότητα και το περιθώριο είναι καθημερινότητα για τα περισσότερα τρανς άτομα.

Όλες αυτές οι μορφές βίας και η έμφυλη καταπίεση που υφίστανται οι γυναίκες και τα ΛΟΑΤΚΙΑ βρίσκονται στον πυρήνα του συστήματος εκμετάλλευσης στο οποίο ζούμε, δένουν αρμονικά με τις κυρίαρχες επιδιώξεις του σύγχρονου καπιταλισμού, εμποδίζονται από τις πατριαρχικές σχέσεις και οξύνονται ακόμη περισσότερο με την άνοδο της ακροδεξιάς και του φασισμού. Η έμφυλη ανισότητα, αποτελεί εργαλείο πολυδιάσπασης της εργατικής τάξης ώστε να είναι πολύ πιο εκμεταλλεύσιμη ευέλικτη και ταυτόχρονα πιο φοβισμένη.

Στην αντίπερα όχθη βρίσκεται η ολοένα μαζικότερη και μαχητικότερη εμφάνιση του γυναικείου κινήματος

και συνολικά του κινήματος ενάντια στις έμφυλες διακρίσεις, τόσο στην Ελλάδα όσο και διεθνώς. Από τις κινητοποιήσεις υπέρ του δικαιώματος της άμβλωσης σε Αργεντινή και ΗΠΑ, το Ni Una Menos και τον αγώνα ενάντια στις απαγωγές και τη σεξουαλική κακοποίηση από αστυνομικούς στην εξεγερμένη Χιλή, μέχρι την απεργιακή 8 Μάρτη και τις μεγαλειώδεις διαδηλώσεις ενάντια στην αθώωση των βιαστών στην Ισπανία, το φεμινιστικό κίνημα βρίσκεται διεθνώς σε αναβρασμό. Παράλληλα στην Ελλάδα, μόνο μέσα στο 2019 μετράμε δεκάδες μαζικές κινητοποιήσεις (Ελένη Τοπαλούδη, ΖΑΚ/Ζακίε, παρεμβάσεις στο Pride και ανεξάρτητα Pride σε Πάτρα και Θεσσαλονίκη, προσπάθεια για οργάνωση απεργίας στις 8/3) με αποκορύφωμα τον νικηφόρο αγώνα για την ενσωμάτωση της συναίνεσης στο νομικό ορισμό του βιασμού.

Η πάλη για ίσα δικαιώματα των γυναικών και των ΛΟΑΤΚΙΑ έως την συνολική κατάργηση των ανισοτήτων και των διακρίσεων με βάση το φύλο, αφορά το σύνολο της εργατικής τάξης και ανοίγει τον δρόμο για μια ζωή χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση.

Ο αγώνας των γυναικών ενάντια στη βία και την έμφυλη καταπίεση δεν μπορεί παρά να έρχεται σε σύγκρουση με τον πυρήνα της ίδιας της εκμετάλλευσης και το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα! Αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα της πάλης για τη κομμουνιστική απελευθέρωση που θα σπάσει τα δεσμά και των διακρίσεων με βάση το φύλο ή το σεξουαλικό προσανατολισμό. Για μια νέα ποιότητα στις σχέσεις των ανθρώπων βασισμένη στην ισοτιμία, τον αλληλοσεβασμό και την αυτοδιάθεση του σώματος και συνολικά της ανθρώπινης προσωπικότητας.

Ο συλλογικός δρόμος είναι ο μόνος νικηφόρος! Καμία μόνη – καμία λιγότερη!

Καλούμε σε συμμετοχή στη φεμινιστική κινητοποίηση το Σάββατο 23/11 στη 13:00 στην Καπνικαρέα και Δευτέρα 25/11 στις 18:00 στην Κλαυθμώνος

νεολαία Κομμουνιστική Απελευθέρωση